

— Гледай тука, Джавко! Моливи, писалки! Книги и тетрадки! Смѣтане — диктовка! После съчинение! А ти, съ извинение, нищо не умѣешъ: нито да говоришъ, ни да четешъ книги, нито пъкъ да пишешъ!

Гледай я ти нея!... Приятелко драга, азъ зная да мисля. А то много значи! Та и папагалътъ може да говори, но умнитѣ хора за чутовенъ глупчо го дигатъ и слагатъ. Азъ и прочитвамъ книжки съсъ картинки и съ голѣми букви. После, знамъ да пиша... (Недей се подсмива!) То се знай, не мога съсъ моитѣ прѣсти да хващамъ писалка. Но съ уста си служа. Молива налапамъ, съ кракъ здраво натисна чистата тетрадка — и пиша. Да, пиша!

Въ начало, не крия, по-лошичко пишехъ — катъ червеи криви буквитѣ върточехъ. Но днесъ, слава Богу, дори и отъ Дана по-хубаво пиша. Едно не умѣя: молива да остря. Та затуй когато моятъ се изпише, гледамъ да намѣря готово подостренъ.

* * *

Слагамъ три звездички. Азъ така съмъ виждалъ изъ детскитѣ книжки. Щомъ писачътъ иска за друго да пише, слага три звездички...

Знайте ли кое е най-важно въ живота? — Яденето. То е!

Казвамъ го направо. Азъ не се преструвамъ. Ето на за примѣръ хората вземете: тѣ се разговарятъ, ходятъ, сѣдатъ, ставатъ, четатъ, пишатъ, пѣятъ, плачатъ и се смѣятъ — но съ ядене почватъ и съ ядене свръшватъ. Ядатъ сутринъ рано, после пакъ на обѣдъ, на пладне и вечеръ. А Дането скришомъ и ношемъ похапва. Все ще мушне нѣщо подъ своята възгавка: бисквитъ, шоколадче, кисело бонбонче.

Какъ много и дълго, ахъ, и колко често ядатъ тия хора! А за менъ разправятъ, че съмъ лакомия. Глоздана костица, кжече хлѣбъ изсѣхналъ, две-три капки млѣко, и това е всичко.

Азъ искамъ ли друго, както прави Дана, както правятъ всички деца като нея. Азъ вкувамъ ли сладко? (Глупаво лепило!) Ямъ ли мармалади, разни сладоледи! Па и тия гостби съ разни зеленчуци! После азъ се питамъ: защо да се вари и пече месото? Онзи день намѣрихъ мръвчица сурова, паднала на пода. Лапнахъ я веднага. Вкусно нѣщо, брате! Не ти трѣбва огънь, нито зеленчуци. А щомъ не се готви, нѣма и слугини. Тѣ никакъ не знаятъ, какъ да се отнасятъ съ кучета разумни. Не е зле, азъ мисля, и хора, и псета да ядатъ на пода. Иначе е срамно. Сврѣшъ се подъ трапеза, между крака